ΠΕΡΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Διηγοῦνται ὅτι στὴν πόλη τῆς Μουλτάνας, ἕνας πλούσιος ἔμπορος εἶχε ἕναν νέο γυιό, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα ποῦ πῆγε στὸν ναὸ τῆς Βαχεκούτης, εἶδε ἐκεῖ μέσα, μιὰ κοπέλλα τόσο ὡραία, ὥστε εὐθὺς βαθὺς ἔρωτας πλήγωσε τὴν καρδιά του. Ὁ νέος, γέροντας τὸ κεφάλι του, παρακάλεσε θερμῶς τὸν Θεὸν τῆς πατρίδας του, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν μεγάλο πόθο ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει. Καὶ στὸ τέλος τῆς προσευχῆς του ὑποσχέθηκε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴ τὴ ζωή του ἀκόμη στὸν Θεὸ ἂν τὸν βοηθοῦσε νὰ παντρευτῇ τὴν κοπέλα ποὺ ἐλάτρευε. Ὁ ἔμπορος ὅταν ἔμαθε τὴν ἀγάπη τοῦ γιοῦ του ζήτησε ἀμέσως πληροφορίας γιὰ τὴ κόρη καὶ ἐπειδὴ οἱ πληροφορίες ἦσαν εὐνοϊκές, ἔστειλε ὕστερα ἀπὸ λίγο προξενητὴ στὸν πατέρα τῆς νέας γιὰ νὰ τὴν ζητήσῃ· ὁ πατέρας τῆς νέας δέχθηκε ἀμέσως τὴν πρόταση. Ἔγινε ὁ γάμος καὶ ἡ χαρὰ τοῦ νιόπαντρου ἦτανε ἀπερίγραπτη. Λίγο καιρὸ ἔπειτα ὁ πατέρας τῆς νιόνυφης ζήτησε νὰ πάῃ ἡ κόρη του μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ περάσουν μερικὲς μέρες κοντά του. Οἱ νιόπαντροι δὲν εἶχαν καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἔφυγαν λοιπὸν ἀφοῦ πῆραν μαζί των γιὰ συνοδὸ καὶ ἕναν βραχμᾶνο. Ὅταν ἔφτασαν στὸν ναὸ τῆς Βαχεκούτης τὸν ἴδιο ἐκεῖνον ὅπου εἶχε δεῖ ὁ νέος γιὰ πρώτη φορὰ τὴν κόρη ποὺ τὸν ἐμάζεψε, ἔμειναν ἐκεῖ κοντὰ κάπου, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι ἀπ' τοὺς κόπους τοῦ ταξειδιοῦ. Αἴφνης σπάραξε ἡ καρδιὰ τοῦ νέου γιατὶ θυμήθηκε ὅτι εἶχε ὑποσχεθεῖ στὸν Θεὸ νὰ τοῦ θυσιάσῃ τὸ κεφάλι του ἂν παντρευόταν τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε. Μπῆκε λοιπὸν μὲς στὸ ναὸ καὶ πιστὸς στὸ λόγο του ἔκοψε τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ διστάσῃ στὰ πόδια του ἀγάλματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ βραχμᾶνος καθὼς δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ βγαίνῃ καὶ ἐπειδὴ ἦταν ὥρα νὰ ξεκινήσουν, ἐμπῆκε στὸν ναὸ γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ· ἀλλ' ἐκεῖ εἶδε τὸ νέο φρικτὰ ἀκρωτηριασμένο. Τὸ φρικτὸ αὐτὸ περιστατικὸ τὸν ἐλάφρωσε τόσο πολὺ ὥστε ἔφερε ταραχὴ στὶς ἰδέες του. Σκέφτηκε ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν κατηγορήσουν ὅτι αὐτὸς εἶχε κόψει τὸ κεφάλι τοῦ νέου γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ ἢ ν' ἁρπάξῃ τὴν γυναίκα του. Τόσο δὲ τρόμαξε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ὥστε μὴ μπορώντας ν' ἀνθέξῃ ἔκοψε καὶ αὐτὸς τὸ κεφάλι του μὲ τὸ σπαθί του. Ἡ νιόπαντρη ὡς τόσο εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ καὶ μὴ ξέροντας τί συνέβαινε μπῆκε καὶ αὐτὴ στὴν ἐκκλησία· ἐκεῖ βλέπει τὰ δύο κεφάλια χωρισμένα ἀπ' τὰ σώματα. Μ' ὅλον της τὸν τρόμο ἐν τούτοις ἑτοιμαζόταν νὰ βάλῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀντρός της πάνω σὲ μιὰ φωτιὰ ποὺ ἄναψε γιὰ νὰ καῇ μαζί του, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ναοῦ ποῦ ἔλεγε· «Ὦ γυναῖκα σὲ λυποῦμαι καὶ μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ σοῦ δίνω τὴν δύναμη νὰ ξαναδώσῃς ζωὴ στὰ δυὸ αὐτὰ ἄτομα, κολλώντας ἐσὺ ἡ ἴδια τὰ κεφάλια των, στὰ κορμιά των. Ἡ νέα γυναίκα σαστισμένη ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ τῆς προξένησε ἡ αἰφνίδια αὐτὴ εἴδησις, τάχασε τόσο πολὺ ὥστε τὸ μὲν κεφάλι τοῦ ἀντρός της τὸ βάλε στὸ σῶμα τοῦ βραχμᾶνου, τὸ δὲ κεφάλι τοῦ βραχμᾶνου στὸ σῶμα τοῦ ἀντρός της.

Ὡς τόσο οἱ δυὸ νέοι ἐζωντάνευαν, σηκώθηκαν καὶ ἐπλησίασαν τὴν γυναίκα, ἀλλὰ καθὼς σώματα καὶ κεφάλια ἦσαν ἀνακατωμένα ἄρχισε μεγάλος μεταξὺ τῶν δύο νεκραναστημένων καυγᾶς, γιατὶ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου καὶ τὸ σῶμα του ζητοῦσαν τὴν γυναῖκα του. Καὶ ὁ καυγᾶς αὐτὸς ἄγνωστο πόσο θὰ βαστοῦσε ἀκόμη καὶ ἂν θὰ τελείωνε ποτέ, ἂν τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν ξανακουγόταν ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ναοῦ ἡ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

«Ἡ γυναίκα ἀνήκει σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχει τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου, γιατὶ τὸ κεφάλι εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ μυαλοῦ καὶ χωρὶς μυαλὸ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει».

ρο. Ἄρχισε νὰ παγώνει.

— Μά !... τί γίνεται δῶ ; εἶπε τότε ὁ προσωπιδοφόρος ἠθοποιός, μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη... Ἔ, κύριε Μπαραφῶν, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ γυναίκα σας.., Τρεχᾶτε γλήγορα !...

Ἔτρεξαν ἀμέσως. Ὁ γιατρὸς τοῦ στούντιο, ποὺ εἶχε παρευρεθεῖ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ στὴ σκηνή, σούφρωσε τὰ φούδια του μόλις ἀντίκρυσε ἀπὸ κοντὰ τὸ ξαπλωμένο σῶμα, ποὺ τὸ εἴχανε πιάσει δυνατοὶ σπασμοί.

Ὁ κ. Μπαραφῶν ἅρπαξε τὰ χέρια τῆς γυναίκας του καὶ τᾶσφιγγε μὲ ἀγωνία :

— Δὲν εἶνε τίποτα, χρυσό μου, μὴ φοβᾶσαι... Ἐγὼ εἶμαι. ὁ ἀντρούλης σου... Δὲ διστρέχεις κανένα κίνδυνο... Τὸ κάναμε ἔτσι στάσεῖα... Ἔλα τώρα, μίλησέ μου, πέσμου πὼς εἶσαι καλά, πὼς δὲν ἔχεις τίποτα.

Μὰ κείνη φαινότανε σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουγε, μολονότι τὸν κοίταζε στὸ πρόσωπο. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει παράξενα. Καί, μὲ μεγάλη προσπάθεια, μπόρεσε νὰ τραυλίσει :

— Σοῦ... σοῦ... ἐμ... ἐμεινα... πιστή...

Καὶ τότε ὁ ἄντρας της εἶδε, στὸ δάχτυλό της, ἀπ' τὸ δαχτυλίδι ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει μόνη της πρὸ καιροῦ νὰ λείπει τὸ διαμάντι του καὶ στὸ βάθος τοῦ κοιλώματος νὰ φαίνεται ἀκόμα λίγη σκόνη. Κατάλαβε : ἡ γυναίκα του εἶχε βγάλει μὲ τὰ δόντια της τὸ διαμάντι καὶ πῆρε τὴ δηλητηριώδη σκόνη ποὺ εἶχε στὴ θήκη του !...

— ... σ' ἀγα... ἀγαποῦσα... πολύ !... ψιθύρισε καὶ πάλι ἐκείνη, ἐνῷ ξεψυχοῦσε !...

Μετάφραση **Ν. Ἀδ.**

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΗΛΙΟΣ Ἢ ΦΕΓΓΑΡΙ ;

Ὁ Ντυπὸν καὶ ὁ Ντυρὰν — χρόνιοι καὶ διαπρεπεῖς μπεκρῆδες— γυρνοῦσαν ἕνα βράδι, δηλαδὴ ἡ ὥρα τρεῖς ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, σπίτι τους, ἀλληλοσυγκρατούμενοι γιὰ νὰ μὴν πέσουνε κάτω.

— Τὸν καϋμένο τὸν Ντυπόν ! λέει ὁ Ντυρὰν ἀπὸ μέσα του. Εἶναι τάβλα στὸ μεθύσι !

— Τὸν καϋμένο τὸν Ντυρὰν ! λέει κι' ὁ Ντυπὸν ἀπὸ μέσα του. Δὲ βλέπει τὴ μύτη του !

Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶταν ὁ Ντυρὰν σὲ θέση νὰ δῇ τὴ μύτη του, μποροῦσε θαυμάσια νὰ βλέπῃ ἄλλα πράγματα. Ὅπως, λόγου χάρη, τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ διπλό. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα,—τὸ ὁποῖο τὸν ἔκανε νὰ σπρώξει μὲ τὸν ἀγκώνα τὸ φίλο του Ντυπὸν καὶ νὰ τοῦ πεῖ δείχνοντάς του ψηλά :

— Πῶ, πῶ ! ἀργήσαμε... Βγῆκε καὶ ὁ ἥλιος !..

Ὁ Ντυπὸν σήκωσε—μετ' ἀπεριγράπτου δυσκολίας—τὸ κεφάλι του, τὸ κατέβασε ἀμέσως, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, καὶ ἀπάντησε χαμογελῶντας :

— Τὸ κρασὶ σὲ βάρεσε ἄγαμπα στὸ κεφάλι !.. Ἀφοῦ βλέπεις τὸ φεγγάρι γιὰ ἥλιο !

— Δὲν εἶσαι καλὰ παιδί μου. Τὸν ἥλιο θὰ μοῦ μάθῃς τώρα !..

— Φεγγάρι εἶνε σοῦ λέω !..

Ἡ φιλονεικία βάσταξε κάμποσην ὥρα. Ἔκατσαν χάμω, στὸ πεζοδρόμιο, κι' ἔξακολουθοῦσανε τὴ συζήτηση ἂν ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους εἶταν ἥλιος ἢ φεγγάρι.

Κάποιος ἐργατικὸς περνοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μπροστά τους, πηγαίνοντας ν' ἀναλάβει νυκτερινὴ ὑπηρεσία στὴν ἠλεκτρικὴ ἑταιρεία.

Οἱ δύο χρόνιοι καὶ διαπρεπεῖς μπεκρῆδες ἀπεφάσισαν νὰ καταφύγουν, εἰς τὰ... φῶτα του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς λύσῃ τὴν ἀπορία.

— Δὲ μὰς λές, πατριώτη, τὸν ρωτάει ὁ Ντυπόν, φεγγάρι εἶνε τοῦτο—καὶ τοῦδειξε ψηλὰ—ἢ ἥλιος.

Ὁ ἐργατικὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε... ἕναν μεγάλο ἠλεκτρικὸ γλόμπο, ἀναμμένο. Εἶδε καὶ τὰ χάλια τῶν δύο φίλων—καὶ ἀπάντησε σοβαρώτατος :

— Λυπᾶμαι πολύ, μὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν πληροφορία ποὺ μοῦ ζητᾶτε... Δὲν εἶμαι ἀπ' τὸ Παρίσι !..

Οἱ δυὸ φίλοι τοῦ ζήτησαν συγνώμη καὶ ξανακάθησαν στὸ πεζοδρόμιο περιμένοντας νὰ περάσῃ κανένας ντόπιος Παρισινὸς νὰ τοὺς πληροφορήσει ἂν ὁ ἀναμμένος ἠλεκτρικὸς γλόμπος εἶταν ἥλιος ἢ φεγγάρι.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πρὸς τὸ τέλος μιᾶς μουσικῆς ἑσπερίδος, ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ παρακαλεῖ τὸν κοσμικὸ τενόρο νὰ δεχθῇ νὰ τραγουδήσῃ κάτι ἀκόμη.

— Εὐχαρίστως, κυρία μου, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ἴσως αὐτὸ θὰ ἐνοχλοῦσε τοὺς γείτονας.

— Μπᾶ, εἶπε ἡ κυρία. Καθένας μὲ τὴ σειρά του. Μήπως κι' αὐτοὶ δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν. Ἔχουν ἕνα σκύλλο ποὺ μᾶς ξεκουφαίνει κάθε βράδυ. Τοὺς ἀνταποδίδουμε τὰ ἴσα.

***

Ἕνας ἠθοποιὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας πολὺ γνωστὸς γιὰ τὴν τσιγκουνιά του ἦταν περίλυπος.

— Τί σᾶς συμβαίνει ἀγαπητέ τὸν ἐρώτησε ἕνας συγγραφεύς. Φαίνεσθε θυμωμένος.

— Καὶ εἶμαι, κύριε. Γνωρίζετε τὸν Πιέρ Βόλφ;

— Εἴμεθα συνάδελφοι.

— Τὸν συνήντησα χθές. Ἐμιλήσαμε περὶ τέχνης καὶ τὸν προσεκάλεσα σὲ γεῦμα.

— Καὶ σᾶς ἔκαμε καμμιὰ προστυχιά ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐδέχθη τὸ γεῦμα. Μποροῦσε νὰ εἶχε τὴν εὐγένεια ν' ἀρνηθῇ.

***

Συζυγικὸς καυγᾶς.

— Μὲ ἐπῆρες γιατὶ εἶχα χρήματα.

— Ὄχι!... Σὲ πῆρα γιατὶ δὲν εἶχα ἐγώ.

***

Σ' ἕνα τσαγγάρικο.

Πρώτη πελάτις. (Προτείνοντας τὸ πόδι.) Αὐτὸ τὸ γοβάκι μὲ σφίγγει λίγο.

Ὁ ὑπάλληλος. (ὑποχρεωτικός). Ὦ, κυρία. Μὴ φοβῆσθε. Τὸ δέρμα ἀνοίγει πάντοτε λίγο μὲ τὸ βάδισμα.

Δεύτερη πελάτις. (κάνοντας μερικὰ βήματα.) Αὐτὸ τὸ παποῦτσι μοῦ φαίνεται λίγο μεγάλο.

Ὁ ὑπάλληλος. (ὑποχρεωτικὸς) Κυρία, θὰ γνωρίζετε ὅτι τὸ δέρμα ὅταν μάλιστα βραχῆ λίγο πάντοτε στενεύει.

Τρίτη πελάτις. Μπράβο. Αὐτὸ τὸ παποῦτσι μοῦ ἔρχετε γάντι.

Ὁ ὑπάλληλος. (ὑποχρεωτικός.) Καὶ νὰ εἶσθε σίγουρη, κυρία μου ὅτι οὔτε θ' ἀνοίξῃ, οὔτε θὰ στενεύσῃ.